

Blahoslavená Mária-Anna Vailotová Blahoslavená Otília Baumgartenová, mučeníčky (18. stor.)

Niektoré revolúcie sa odvolávajú na pekné ciele, ktoré chcú dosiahnuť násilným prevratom. Avšak deštruktívne sily, ktoré sa dávajú do služieb revolúcie, sa nestarajú o pekné heslá, lež vyžívajú sa v nepochopiteľnom ničení. Ba často priam s démonickou nenávisťou sa obracajú proti všetkému dobrému.

Čosi podobné sa stalo vo Francúzskej revolúcii z r. 1789. Jej cieľom mala byť sloboda, rovnosť, bratstvo. Tak to vyjadrovalo jej heslo: Liberté, égalité, fraternité. Avšak skutočnosť sa veľmi líšila od týchto vzletných slov. Revolúcii padla za obeť nielen kráľovská rodina a feudálne zriadenie, ale aj cirkevné ustanovizne, ako rehole a nimi vedené školy či charitatívne zariadenia, ďalej pamätníky kresťanskej kultúry, ako kláštory a chrámy, ako aj veľa kňazov, rehoľníkov a laických veriacich.

Prevrátenosť revolúcie sa zvlášť prejavovala pri vraždení rehoľných sestier, ktoré sa venovali službe a povzneseniu tých najubohejších občanov: chudobných, opustených, chorých. Tak sa stali obeťami revolúcie aj milosrdné sestry sv. Vincenta - Dcéry kresťanskej lásky.

Na Veľký piatok r. 1792 revolučné národné zhromaždenie odhlasovalo zákon o rozpustení rehoľných spoločností. Najprv sa tento zákon vzťahoval iba na vylučujúce a vychovávateľské rehole, no čoskoro sa revolucionári rozhodli vytisnúť rehoľné sestry aj z nemocníc a charitatívnych zariadení.

Zvlášť horľivo si hlásatelia nového poriadku počínali v meste Angers v západnom Francúzsku. Okrem iného vyzvali miestne "vlastenky", aby sa prihlásili za ošetrovatelky namiesto rehoľných sestier, ktoré pracovali v nemocnici. Ale nik sa neprihlásil. Preto revolucionári vyvinuli nátlak na rehoľné sestry, aby sa zriekli rehoľného rúcha a rehoľného života. Od sestry predstavenej žiadali, aby zložila prísahu na proticirkevnú ústavu.

V angerskej nemocnici sv. Jána pracovalo 39 sestier sv. Vincenta de Paul. Aby nedráždili strážcov revolúcie, nevychádzali von z kláštora a pri práci v nemocnici používali civilné šaty. Ale hlásatelia slobody, rovnosti a bratstva sa s tým neuspokojili. Pri nátlakovej kampani zistili, že okrem predstavenej majú na komunitu silný vplyv dve zvlášť inteligentné a nábožné sestry: lekárnička Sestra Mária Anna Vailotová a ambulatná sestra Sr. Otília (Odila) Baumgartenová. Rozhodli sa, že ich odstránia.

Sr. Mária Anna Vailotová pochádzala z mesta Fontainebleau, kde sa narodila 13. mája 1736. Sr. Otília Baumgartenová pochádzala z Lotrinska. Tam sa narodila v obci Gondrexange 15. nov. 1750. Obidve vstúpili do rehoľnej spoločnosti Dcer kresťanskej lásky (sv. Vincenta) ako 25-ročné a pracovali v angerskej nemocnici.

Revolucionári pre ne prišli v druhej polovici januára 1794. Hodili ich do väzenia, ktoré bolo preplnené ľuďmi, čo sa nepáčilo zástancam nového poriadku. Boli tu zdraví i chorí, starí i deti. Všetkých čakala poprava. Viacerí sa jej nedožili, lebo zomreli v neľudských podmienkach väzenia. Sestry potešovali spolutrpiacich ako vedeli.

Dňa 28. januára ich posledný raz predviedli pred sudcov a vyzvali ich, aby prisahali na revolučnú ústavu. Keď odmietli, odsúdili ich na smrť zastrelením.

Tri dni čakali na vykonanie rozsudku a pripravovali sa na smrť. Tešilo ich, že ich denne mohla navštevovať istá nábožná deva Marta, ktorá s nimi predtým spolupracovala v nemocnici. Ona ich potom sprevádzala aj na popravisko.

Poprava sa konala v poli neďaleko mesta. Odsúdencov pripútali po dvoch na spoločný povraz, takže tvorili živú reťaz. Táto sa mlčky ťahala mestom a pri provizórnych väzeniach sa zväčšovala o ďalšie ohnivká - dvojice odsúdených. Reťaz sprevádzali dva vozy, na ktoré hádzali tých, čo nevládali ísť. Mnohí sa dostali na popravisko už len ako mŕtvolky.

Naše sestry kráčali vpredu. Sestra Otília od slabosti omdlievala, ale jej spolusestra ju povzbudzovala a podopierala. Zároveň tlmeneým hlasom dodávala odvahu aj ďalším. Na jednom mieste tejto krížovej cesty Sestre Otílii vypadol veľký rehoľný ruženec, ktorý nosila aj pod svetskými šatami. Hneď sa poň zohla. Avšak priskočil jeden vojak a tak ju udrel pažbou pušky po ruke, že jej vystrekla krv na kameň ležiaci na ceste. Sprievod šiel ďalej, ale istej nábožnej žene sa podarilo nepozorovane vziať ruženec i zakrvavený kameň. Odniesla ich do nemocnice sv. Jána, kde doteraz opatrujú túto vzácnu relikviu.

Keď sa blížili na popravisko, sestry sa začali hlasno modliť loretánske litánie. Odsúdenci im nábožne odpovedali. Mnohí až pri tejto modlitbe spoznali nemocničné sestry a po príchode na popravisko hlasito protestovali proti zabíjaniu milosrdných sestier. Veliteľ popravčej čaty sa zháčil. Pristúpil k sestrám a sľúbil im, že ak zložia prísahu, zaraz budú slobodné. Keď to neboli ochotné urobiť, šiel ešte ďalej. Vravel im, že napokon ani nemusia skladať prísahu, on to pred úradmi zariadi, ako keby ju zložili. No sestry nesúhlasili. To by bola zrada a pohoršenie pre ostatných.

Vojaci rozviazali odsúdencom putá a postavili ich po skupinách k vykopaným jamám. Zaznel povel a výstrely. Mŕtvi padali do masového hrobu. Sestru Otíliu zasiahli naplno, takže hneď zomrela. Sestra Mária Anna mala iba prestrelenú ruku. S láskou zachytila a držala mŕtve telo svojej spolusestry a modlila sa za katov. Viacerí ostali nažive. Avšak pribehli vojaci a mečmi i dýkami dokončili svoje krvavé dielo.

Sestry obetovali životy spolu s 97 inými mučeníkmi. Za blahoslavené ich vyhlásil vo februári 1984 pápež Ján Pavol II.

Životopisy svätých sú spracované z knihy:

ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i ľuďom 4. Tatran Bratislava 1992